

тж махлж, отдѣто раздавахж радостни гласове, кои причинявахж едно общо развеселеніе на града. Това е было свабда-та на Изгубена-та момж и храбрый момъкъ. Сѣкой желаше да види тѣзи двама младоженцы; свабда-та стана съ много народъ като да бѣхж имъ сичкы-тѣ роднины и познайници и съ толкосъ веселбы, що то ся споменува и до днесъ отъ нѣкой зрители, стари и млади хора.

Само Василь стоеше май замисленъ, като да присмѣташе нѣщо си и не бѣше тѣй радостенъ. Жельо и Никола често го запитвахж, нѣ неговый отговоръ бѣше се единъ: „играйте, думаше имъ той, и веселете ся сега, азъ послѣ щж ви обадыж.“

Свабда-та ся свърши. Дядо Иванъ ся повърна пакъ; той искаше животъ да живѣе, за да ся радва на дѣца-та си...

—Е, Василе! рече Жельо, заедно съ Петра, ные свършихме вече, казвай сега, какво имашъ ты.

—Жельо! почна Василь,—выевчера видѣхте оныя старцы, що ни помогнахж: тѣ бѣхж тукъ и заедно съ насъ ся радвахж. Ные трѣбва да отидемъ у дома имъ да ся видимъ съ тѣхъ и да имъ поблагодаримъ.....

—Само това ли?

—Не, има и дррго: да имъ поблагодаримъ и да ги поканимъ за да дождтъ съ насъ заедно, да ны заведжтъ, та да исприкажемъ на Честно-то Правителство сичко щото направихме; защото тжй